

פרשת במדבר

וכילה אהרן ובניו לכסות את הקודש וגו' ואחרי כן יבאו בני קהת לשאת ולא יגעו אל הקדש ומתו (ד, טו)

וכילה אהרן ובניו לכסות את הקודש וגו' ואחרי כן יבאו בני קהת לשאת ולא יגעו אל הקדש ומתו

מלישנא דקרא משמע שחייבים אנגיעה גרידא, אמנם בספרי (זוטא, קרח ג) איתא בזה"ל, אך אל כלי הקדש ואל המזבח לא יקרבו, יכול אם נגעו יהיו חייבין, אמרת אך משום עבודת זר הן חייבין, אין חייבין משום מגע, ע"כ. וכ"כ הרמב"ם בסהמ"צ (ל"ת ע"ב), ובפ"ג מהל" כלי המקדש כתב דאפילו אזהרה ליכא אנגיעה, וצ"ע מלישנא דקרא דלהדיא איסור נגיעה.

ונראה ע"פ מה דאיתא במד"ר (ו, ה) שכל משא בני קהת וכל עבודתם היו נותנים להם אהרן ובניו, שהם לא היו רשאים ליגע בארון ובכל הכלים עד שאהרן ובניו היו מכסים אותם כמה דתימא וכלה אהרן ובניו לכסות וגו' ואחרי כן יבאו בני קהת לשאת, ע"כ. והנה ברמב"ן (פסוק כ) הביא דברי ראב"ע ז"ל והנה הלויים מוזהרים שלא יגעו אל ארון הקדש ומתו רק בבדים ישאוהו, ע"כ. ומדבריו יש ללמוד דהאיסור קאי על נגיעה של משא ולא מנגיעה בעלמא, ונראה דזהו ביאור דברי המדרש שלא היו רשאים ליגע עד שאהרן וכו' והיינו שאסורים לעשות עבודתם לישא הארון כל זמן שאהרן ובניו לא עשו עבודתם לכסות הארון, וכדכתיב וכלה אהרן וגו' ואחרי כן יבאו בני קהת, דאחר גמר עבודת אהרן יבאו בני קהת לעבודתם, אך בנגיעה בעלמא אין מבואר כל איסור, וא"ש דברי הספרי.

מקור: רינת יצחק